

Sygn. akt I PK 129/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko S. [...] SA w B.

o przywrócenie obowiązku wypłaty renty wyrównawczej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w T.

z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt IV Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z 4 listopada 2014 r. oddalił apelację powoda K. M. od wyroku Sądu Rejonowego w T. z 31 lipca 2014 r. oddalającego powództwo o przywrócenie od lipca 2011 r. obowiązku wypłaty renty wyrównawczej przez stronę pozwaną wraz z odsetkami ustawowymi od zaległych miesięcznych rat renty poczynszu od lipca 2011 r. do nadal.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie prawa materialnego poprzez przyjęcie, że zasadna jest odmowa przywrócenia prawa do renty na podstawie art. 907 § 2 k.c. oraz niezastosowanie się do art. 412 § 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego za przyjęciem skargi kasacyjnej przemawia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sprowadza się do

rozstrzygnięcia, że „de lege lata dopuszczalne jest ponowne rozstrzygnięcie o rencie wyrównawczej na podstawie art. 907 § 2 k.c., tzn. powrót do sprawy wymienionej renty w trybie powołanej normy, skoro po uprawomocnieniu się wyroku przyznającego *de iure* prawo do renty wyrównawczej S. w B. - strona pozwana nie przedstawiła żadnych nowych dowodów lub też nie ujawniono nieuwzględnionym poprzednio okoliczności, a uznane poprzednio za wiarygodne dowody dawały podstawę do przyznania *de iure* prawa do renty wyrównawczej”.

Ponadto, skarga ma być oczywiście uzasadniona, ponieważ „S. w B. powołując się w sposób niedopuszczalny na określone przepisy prawa o wznowieniu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, dokonując za pośrednictwem Sądu Rejonowego w T. odmiennej oceny przedstawionych pierwotnie dowodów (stały 25% uszczerbek na zdrowiu), nie przedstawiła jednocześnie żadnych nowych dowodów w tej mierze – przede wszystkim wyroku Sądu Najwyższego uchylającego prawomocny *de iure* wyrok Sądu Wojewódzkiego w K.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1); istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że zagadnienie prawne, jeżeli ma uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to: (-) powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; (-) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny, tak by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; (-) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą; (-) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości

(por. postanowienie SN z 12 lutego 2014 r., III PK 83/13, LEX nr 1644569, oraz powołane tam orzeczenia). Podkreśla się przy tym, że twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie SN z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Zagadnienie sformułowane przez skarżącego w oczywisty sposób nie spełnia powyższych kryteriów. Art. 907 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie. Z treści tego przepisu wyraźnie wynika, że ustanawia odstępstwo od zasady materialnej prawomocności wyroków w zakresie określenia wysokości i czasu trwania renty (por. uchwała SN w składzie 7 sędziów (zasada prawna) z 18 października 1972 r., III PZP 25/72, OSNC 1973 nr 3, poz. 38; wyrok SN z 2 kwietnia 2014 r., IV CSK 444/13, LEX nr 1455237; wyrok SN z 10 kwietnia 2014 r., II PK 191/13, OSNP 2015 nr 7, poz. 91). Oznacza to, że związanie prawomocnym wyrokiem dotyczy jedynie zasady odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności. Sąd, rozpoznając na podstawie art. 907 § 2 k.c. powództwo o zmianę wysokości renty za wyrządzoną szkodę lub zmianę czasu trwania renty, nie bada zatem ponownie przesłanek odpowiedzialności, lecz ogranicza się do sprawdzenia, czy zmiana stosunków usprawiedliwia żądanie zmiany wysokości lub czasu trwania renty. Powyższe stanowisko jest utrwalone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a skarżący nie przedstawił żadnych argumentów prawnych uzasadniających jego zmianę.

Z treści wniosku wynika, że skarżący formułuje zagadnienie prawne w oderwaniu o ustalonych w tej sprawie okoliczności faktycznych. Skarżący kwestionuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w T. z 9 grudnia 2009 r. (IV Pm [...]), uchylający obowiązek wypłacania mu przez S. [...] SA w B. renty wyrównawczej zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w J. z 31 października 2002 r. (IV P [...]), w ramach skargi kasacyjnej wniesionej w innej sprawie, to jest

skarżąc wyrok Sądu Okręgowego w T. z 4 listopada 2014 r. (IV Pa [...]). W tej sprawie, natomiast, to powód wystąpił z powództwem o przywrócenie wypłaty renty ze względu na pogorszenie stanu zdrowia. Z zaskarżonego wyroku wynika z kolei, że twierdzenie o pogorszeniu stanu zdrowia nie zostało udowodnione przez powoda, pomimo że to na nim spoczywał ciężar dowodu.

Wbrew temu co twierdzi skarżący, skarga nie jest również oczywiście uzasadniona. Należy podkreślić, że szczególna podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga samodzielnego, czyli odrębnego do podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (przykładowo postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551). Skarżący, powołując się na tę przesłankę przedsądu, nie wskazał i nie wykazał, jakie przepisy prawa zostały naruszone.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.